

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 125/2014-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť B. K., zastúpenej advokátom JUDr. Robertom Lenčేశom, Advokátska kancelária Laws s. r. o., Pútnická 170, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 190/2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo B. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 190/2004 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava II vo veci vedenej pod sp. zn. 14 C 190/2004 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietahov.

3. B. K. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 700 € (slovom dvetisíc sedemsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný B. K. uhradiť trovy konania v sume 134,97 € (slovom stotridsaťštyri eur a deväťdesiat sedem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Roberta Lenčéša, Advokátska kancelária Laws, s. r. o., Pútnická 170, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením č. k. II. ÚS 125/2014-31 z 5. februára 2014 na ďalšie konanie s'ťažnosť B. K. (ďalej len „s'ťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 190/2004.

V podstatnej časti s'ťažnosti s'ťažovateľka uviedla:

«S'ťažovateľka 20. 05. 1999 podala žalobu na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „OS BA II“) proti žalovanému ... (ďalej len „Žalovaný“) o zaplatenie 66 640,- Sk s príslušenstvom z titulu členstva dozornej rady Žalovaného, pričom 23. 01. 2001 došlo k rozšíreniu návrhu na čiastku 83.300,-SK.

Zo strany OS BA II došlo 04. 06. 1999 k postúpeniu veci Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „KS BA“) z dôvodu miestnej príslušnosti.

KS BA rozsudkom zo dňa 16. 03. 2001 rozhodol v prospech sťažovateľky... Proti tomuto rozsudku však 26. 04. 2001 podal Žalovaný odvolanie, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) dňa 25. 07. 2001 rozsudok KS BA potvrdil.

Žalovaný podal 08. 10. 2001 dovolanie voči rozsudku NS SR a návrh žalovaného na odloženie vykonateľnosti tohto rozsudku. V dovolacom konaní NS SR (v inom zložení) 28. 03. 2003 rozhodol o zrušení rozsudku NS SR a o vrátení veci KS BA na ďalšie konanie. 28. júna 2012 NS SR vydalo opravné uznesenie týkajúce sa tohto rozsudku v ktorom výrokovú časť rozsudku zmenil (t. j. po 11tich rokoch!).

29. 12. 2004 po urgenciách na KS BA Sťažovateľ zistil, že vec bola postúpená Okresnému súdu BA II už 25. 09. 2003 – o čom sťažovateľ nedostal žiadne upovedomenie.

OS BA II dňa 04. 05. 2005 rozsudkom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke podstatnú časť požadovanej sumy, vo zvyšku návrh sťažovateľky zamietol, pričom proti tomuto rozsudku sa žalovaný podaním zo dňa 26. 07. 2005 opätovne odvolal. KS BA v odvolacom konaní 16. 11. 2006 rozhodol o zrušení napadnutého rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava II.

OS BA II 17. 12. 2007 opätovne rozhodol v prospech sťažovateľky, pričom žalovaný sa opätovne odvolal.

KS BA Uznesením 01. 10. 2009 rozhodol o zrušení rozsudku OS BA II a vrátenie veci. Uznesenie Okresnému súdu Bratislava II bolo 20. 11. 2009 doručené a je vedené pod spisovou značkou 14C/190/2004.

Od tohto momentu, t. j. od 20. 11. 2009 do dnešného dňa Okresný súd Bratislava II v tomto konaní neurobil žiadny úkon smerujúci k ďalšiemu priebehu konania...

V predmetnej veci nie je potrebné vykonávať žiadne dokazovanie. Medzi stranami sporu nebol spor vo výške požadovanej sumy. Súdny mali rozhodovať výlučne o právnej otázke, a to posúdení, či tu nárok na zaplatenie odmeny za členstvo v dozornej rade bolo alebo nie. Neexistoval tak dôvod, pre ktorý súdy vyššieho stupňa vracali vec späť na nižšie súdy, nakoľko nebolo potrebné vykonávať žiadne ďalšie dokazovanie.

Okresný súd Bratislava II je v predmetnom spore už 3 roky nečinný. K priesťahom v konaní nedošlo z dôvodu pochybení účastníkov konania. Účastníci konania dokonca neboli ani len vyzvaní, aby sa k veci vyjadrili. Sťažovateľka napriek skutočnosti, že jej spor sa ťahal dlhé roky verila v efektívne fungovanie súdneho systému Slovenskej republiky.

Zbytočne zaťažovala súdy so sťažnosťami a urgenciami, pretože sa domnievala, že namiesto vybavovania jej sťažností by súdy sa mohli zaoberať s dôležitejšími úkonmi, napr. s nariadením pojednávania vo veci, a pod...

Nečinnosť zo strany Okresného súdu Bratislava II je podľa názoru sťažovateľa zapríčinená aj so skutočnosťou, že žalobca od roku 2009 bol v likvidácii. Sťažovateľka sa domnieva, že OS BA II si snažilo „uľahčiť“ prácu tým, že vyčkával kým nedôjde v rámci likvidácie k inej dohode medzi účastníkmi konania resp. kým u žalobcu prebehne likvidácia. OS BA II pravdepodobne rátal so situáciou, keď žalovaný zanikne a on môže pre nedostatok podmienok konania zastaviť konanie, bez toho aby musel vyvíjať akúkoľvek aktivitu. Okresný súd Bratislava II však už takmer polroka nevšimol ani tú skutočnosť, že konanie vedené na ich súde je vedné proti neexistujúcemu subjektu, pretože žalobca k 31. 01. 2012 bol vymazaný z obchodného registra.

S odkazom na všetky vyššie spomínané skutočnosti sťažovateľka má zato, že Okresný súd Bratislava II svojou nečinnosťou porušilo a naďalej sústavne porušuje Ústavné právo sťažovateľky, ktoré je jej garantované najvyšším zákonom Slovenskej republiky, teda Ústavou. Prieťahy v konaní, ktoré trvajú vyše 13 rokov sa v posledných 3 rokoch výrazne prehĺbili. Okresný súd Bratislava II dlhodobo neplní svoju povinnosť v poskytovaní spravodlivosti vo vzťahu k Sťažovateľke. Trojročná lehota na nariadenie pojednávania alebo iného úkonu je viac než neštandardná a nedôstojná. Z tohto dôvodu sa sťažovateľka obracia na Ústavný súd, aby Ústavný súd vyslovil porušenie jej ústavného práva zo strany Okresného súdu Bratislava II...

Nekonáním, prieťahmi v konaní bola sťažovateľka zo strany súdov poškodená. 13ročným vedením sporu stratila Sťažovateľka akúkoľvek šancu domôcť sa svojich práv voči žalovanému, nakoľko tento medzičasom zanikol. Sťažovateľka preto navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky zaviazal Okresný súd Bratislava II na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia sumou vo výške žalovanej sumy spoločne so zákonnými úrokmi z omeškania, ktoré by Sťažovateľke v prípade včasného konania súdu prináležali, t. j. vo výške prieťahmi jej spôsobenej škody - 2765,05 € (dvetisíc sedemstošesťdesiatpäť Euro a päť Centov)...

*Sťažovateľ si uplatňuje aj trovy právneho zastúpenia, ktoré vyčísluje nasledovne:
Troy právne zastúpenia:*

základ pre výpočet tarifnej odmeny tvorí hodnota predmetu sporu, t. j. 2765,05 EUR.»

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„1. Základné právo Sťažovateľky a to právo na konanie bez zbytočných prieťahov v zmysle článku 48 ods. 2, a právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prieťahmi v konaní zo strany Okresného súdu Bratislava II porušené bolo.

2. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť sťažovateľke sumu 2765,05 ako primerané finančné zadosťučinenie, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa, vedený v Tatra banka, akciová spoločnosť, č. ú...

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Sťažovateľke trovy konania vo výške 134,97 do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu Sťažovateľky, vedený v Tatra banka, akciová spoločnosť č. ú...“

Keďže podanie sťažovateľky, ktorá je právne zastúpená, nemalo náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom [§ 20, § 50 a § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], ústavný súd vyzval právneho zástupcu na odstránenie nedostatkov podania, najmä na kvalifikovanú formuláciu petitu sťažnosti.

Právny zástupca 6. decembra 2013 podanie doplnil a navrhol, aby ústavný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo Sťažovateľky a to právo na konanie bez zbytočných prieťahov v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo Sťažovateľky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené zo strany Okresného súdu Bratislava II prieťahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, pod spis. značkou: 14C 190/2004.

2. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Sťažovateľke sumu 2.765,05 Eur ako primerané finančné zadosťučinenie, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, na účet právneho zástupcu Sťažovateľky, vedený v Slovenská sporiteľňa, a. s., číslo účtu...

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Sťažovateľke trovy konania vo výške 134,97 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, na účet právneho zástupcu Sťažovateľky, vedený v Slovenská sporiteľňa, a. s., číslo účtu...“

Ústavný súd 17. marca 2014 vyzval okresný súd, aby sa k prijatej sťažnosti písomne vyjadril a súčasne oznámil, či súhlasí s tým, aby podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. Norou Vladovou, listom sp. zn. Spr 2064/2014 doručeným ústavnému súdu 1. apríla 2014 oznámil, že spis sa z dôvodu dovolania nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), preto žiada o predĺženie lehoty na vyjadrenie. Vyjadrenie okresného súdu však nebolo ústavnému súdu doručené ani po predĺžení lehoty do 1. júna 2014. K otázke ústnosti pojednávania okresný súd stanovisko nezaujal.

Právny zástupca sťažovateľky 1. júla 2014 oznámil, že súhlasí s konaním v tejto veci bez nariadenia pojednávania.

II.

Ústavný súd v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný petitom sťažnosti a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05), preto nemohol posudzovať eventuálne prieťahy na strane Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a najvyššieho súdu, keďže proti nim sťažnosť nesmerovala. Sťažovateľka (aj po výzve ústavného súdu na spresnenie petitu

sťažnosti) namietala priet'ahy v konaní len pred okresným súdom a len v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 190/2004.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného pod sp. zn. 14 C 190/2004:

Dňa 20. mája 1999 podala sťažovateľka na Okresnom súde žalobu proti žalovanému ..., Bratislava (ďalej len „žalovaný“ alebo „odporca“), o zaplatenie sumy 66 640 Sk s prísl. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 16 C 252/99.

Dňa 17. júna 1999 okresný súd postúpil vec krajskému súdu na rozhodnutie o príslušnosti podľa § 9 ods. 3 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.

Dňa 13. júla 1999 krajský súd vec zaevidoval pod sp. zn. 33 Cb 63/99. Sťažovateľku vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za návrh vo výške 2 666 Sk.

Spis bol okresnému súdu doručený 26. septembra 2003, kde bol najprv zaevidovaný pod sp. zn. 25 Cb 150/2003 a následne po prevedení do občianskoprávneho oddelenia bol označený sp. zn. 14 C 190/2004.

Dňa 2. marca 2005 sa uskutočnilo pojednávanie na okresnom súde, ktoré bolo odročené na 29. apríl 2005.

Dňa 29. apríla 2005 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie na okresnom súde, ktoré bolo odročené na 4. máj 2005 na účely vyhlásenia rozsudku (sťažovateľka nebola prítomná).

Dňa 4. mája 2005 sa uskutočnilo pojednávanie na okresnom súde, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol odporca zaviazaný na plnenie (sťažovateľka nebola prítomná).

Dňa 26. júla 2005 doručil odporca okresnému súdu odvolanie proti rozsudku zo 4. mája 2005.

Dňa 5. septembra 2005 okresný súd vyzval odporcu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 3 920 Sk.

Dňa 14. septembra 2005 odporca namietol platenie súdneho poplatku.

Dňa 22. septembra 2005 sa k odvolaniu vyjadrila sťažovateľka.

Dňa 16. novembra 2005 bol spis doručený krajskému súdu, kde bolo odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 9 Co 445/05.

Dňa 16. novembra 2006 sa uskutočnilo pojednávanie na krajskom súde. Sťažovateľka nebola prítomná.

Dňa 29. decembra 2006 bol spis vrátený okresnému súdu s uznesením sp. zn. 9 Co 445/05, ktorým krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 21. septembra 2007 sa uskutočnilo pojednávanie na okresnom súde, ktoré bolo odročené na 12. december 2007 (sťažovateľka nebola prítomná).

Dňa 12. decembra 2007 sa uskutočnilo pojednávanie na okresnom súde, ktoré bolo odročené na 17. december 2007 na účely vyhlásenia rozsudku (sťažovateľka nebola prítomná, prítomný bol jej právny zástupca).

Na pojednávaní konanom 17. decembra 2007 okresný súd vyhlásil v poradí druhý rozsudok, ktorým bol odporca opätovne zaviazaný na plnenie (sťažovateľka nebola prítomná).

Rozsudok zo 17. decembra 2007 bol odporcovi doručený až 4. marca 2008 pre nesprávnu adresu.

Dňa 28. februára 2008 doručil odporca okresnému súdu odvolanie proti rozsudku zo 17. decembra 2007.

Dňa 15. mája 2008 odporca oznámil, že nesúhlasí, aby odvolací súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

Dňa 20. júna 2008 bol spis doručený krajskému súdu, kde bol vedený pod sp. zn. 9 Co 138/08.

Dňa 1. októbra 2009 krajský súd na pojednávaní uznesením sp. zn. 9 Co 138/2008 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie (sťažovateľka nebola prítomná, prítomný bol jej právny zástupca).

Dňa 6. mája 2010 okresný súd doručil vec najvyššiemu súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu č. k. 33 Cb 63/1999-72 zo 16. marca 2001, a to „s poukazom na rozhodnutie krajského súdu č. k. 9 Co 138/2008 z 1. októbra 2009 str. 5 predposledný odsek“ vec bola najvyšším súdom zaevidovaná pod sp. zn. 1 Obo 65/10.

Podľa informácie, ktorú si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu z 2. júla 2014, sa v ďalšom období spis sp. zn. 14 C 190/2004 „pohyboval“ striedavo medzi okresným súdom, krajským súdom a najvyšším súdom v súvislosti s rozhodovaním o opravných prostriedkoch účastníkov konania (5. októbra 2011 najvyšší súd vrátil spis okresnému súdu, ktorý ho 20. januára 2012 opätovne predložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní odporcu, po rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní v prospech sťažovateľky najvyšší súd 2. augusta 2012 vrátil spis okresnému súdu, ktorý ho 27. augusta 2012 po odvolaní odporcu predložil krajskému súdu, ktorý ho 17. septembra 2012 vrátil okresnému súdu, pričom od 25. septembra 2012 sa nachádza na najvyššom súde na rozhodnutie o dovolaní odporcu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 190/2004 (sťažovateľka namieta porušenie svojich práv len v konaní vedenom pod touto spisovou značkou, pozn.) dochádza k porušovaniu jej

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, II. ÚS 288/2013).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd zhodne so sťažovateľkou konštatuje, že predmetnú vec nemožno považovať za skutkovo, ale ani za právne zložitú. Doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku napadnutého konania teda podľa názoru ústavného súdu nemožno ospravedlňovať jej zložitou.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prieťahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a v tejto súvislosti zistil, že okresný súd spôsobil neprimerané predĺženie konania predovšetkým svojou neodôvodnenou nečinnosťou najmä v období od 1. januára 2004 do 3. marca 2005 (15 mesiacov) a následne aj v období od 29. decembra 2006 do 21. septembra 2007 (9 mesiacov). V tomto období okresný súd neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci. Celkovo bol okresný súd v namietanom konaní nečinný 2 roky, pričom niektoré ďalšie úseky konania pred okresným súdom sú poznačené aj jeho neefektívnou činnosťou (napr. rozsudok zo 17. decembra 2007 bol odporcovi doručovaný 3 mesiace na nesprávnu adresu).

Nečinnosť okresného súdu v trvaní 24 mesiacov nie je ospravedlniteľná, pretože v tomto období okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (I. ÚS 41/02).

Uvedené obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú nečinnosť, ako aj neefektívnu činnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v celom napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, ktoré neboli spôsobené správaním sťažovateľky, ale najmä postupom okresného súdu.

Na tomto základe ústavný súd aj po zohľadnení skutočnosti, že v posudzovanom období sa spis nachádzal viackrát na krajskom súde, resp. najvyššom súde, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 190/2004 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V nadväznosti na bod 1 výroku tohto nálezu a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľky ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súde podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho práva boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

S'ťažovateľka, ktorá je kvalifikovane zastúpená advokátom, svoju požiadavku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2 765,05 € odôvodnila tak, že ide o náhradu škody „vo výške žalovanej sumy spoločne so zákonnými úrokmi z omeškania, ktoré by s'ťažovateľke v prípade včasného konania súdu prináležali“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre s'ťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v sume 2 700 €.

Ústavný súd pri určovaní primeraného finančného zadost'učinenia vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo splnenia podmienok podľa citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde.

Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia nie je náhrada škody spôsobenej s'ťažovateľke, tá je predmetom namietaného konania na všeobecnom súde.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd o návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním. S'ťažovateľka sa domáha, aby jej ústavný súd priznal úhradu trov konania v celkovej sume 134,97 €.

Keďže úhrada trov konania v sume požadovanej s'ťažovateľkou je nižšia ako suma vypočítaná podľa príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ústavný súd priznal s'ťažovateľke úhradu trov konania v sume uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júla 2014